

Arrest

nr. 182 399 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn, afkomstig uit Khuga Khel, Landi Kotal in Khyber Agency, FATA, Pakistan. U zou uw ganse leven in datzelfde dorp blijven wonen, tot uw problemen startten en u Pakistan diende te verlaten. Uw vader was truckchauffeur en verscheepte voornamelijk buitenlandse goederen van Peshawar naar verschillende plaatsen in zowel Pakistan als Afghanistan. Uw vader had zijn eigen truck, maar reed rond in opdracht van Jan Company. U hielp uw vader sinds 2010 op deze tochten als assistent en u zorgde voor het onderhoud van het voertuig. U werd echter bespioneerd en iemand klikte aan de taliban dat jullie Amerikaanse goederen

vervoerden. Twee jaar geleden werd hierdoor uw neef, W.(...), ontvoerd door vier à vijf gemaskerde taliban. Een maand, of twee maanden later ontvingen jullie een twee tot drie keer telefoon van hen waarin de kidnappers 2 tot 2,5 miljoen roepies vroegen voor de vrijlating van uw neef. De familie probeerde geld te verzamelen, maar na één jaar verloren jullie echter het contact met de gijzelnemers. Omdat u ook gelinkt werd met de truck, vreesde uw familie voor uw leven en zond men u naar het buitenland. U vertrok daarop ongeveer één jaar geleden uit Pakistan. U nam de bus in Peshawar en reisde verder via Iran naar Turkije, Bulgarije, Servië, Slovakije, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland alvorens u op 17 november 2015 asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw originele identiteitskaart voor en de originele enveloppe waarmee die verstuurd werd.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd wordt door eigenaardigheden die werden opgemerkt met betrekking tot uw tewerkstelling. Zo verklaarde u dat uw vader truckchauffeur was, u hem hierbij hielp en daardoor bedreigingen ontving aangezien jullie Amerikaanse goederen verscheepten (Gehoovorverslag CGVS, d.d. 13 oktober 2016, p. 15, 24). **Uw kennis aangaande uw job kon echter geenszins overtuigen.** Zo verklaarde u dat u meestal goederen vanuit het buitenland vervoerde, maar slaagde u er niet ook maar één naam of voorbeeld te geven van producten die u zou hebben vervoerd. U slaagde er enkel in 'olie' te vermelden (CGVS, p. 10). De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat de containers gesloten waren (CGVS, p. 10), is dan ook weinig afdoend. Het is immers bijzonder geloofwaardig dat u eigenlijk nooit een idee zou hebben van hetgeen u over dergelijke grote afstanden vervoerde. Hoe dan ook, gevraagd wat er dan eigenlijk op de gesloten containers stond die u vervoerde en gaf u aan dat u ook hier geen idee van hebt (CGVS, p. 10). U verklaarde dat het in het Engels was en u dat niet kan lezen (CGVS, p. 10). Dat u echter geen enkele naam zou kunnen onthouden die u tijdens uw jarenlange dienst als assistent zou hebben gezien, is opnieuw weinig geloofwaardig. Ook op de vraag of u dan leveranciers kende voor wie u vervoerde, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven, noch had u enig idee hoe lang het bedrijf waarvoor u werkte reeds bestond (CGVS, p. 10-11). Verder verklaarde u bij de DVZ dat u goederen vervoerde van Karachi naar Afghanistan (Vragenlijst CGVS, d.d. 7 maart 2016, Vraag 3.5), terwijl u ten aanzien van het CGVS dan weer verklaarde enkel uit Peshawar te vertrekken (CGVS, p. 16). Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de DVZ nog had verklaard te werken als chauffeur en poetsers (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), terwijl u ten aanzien van het CGVS dan weer verklaarde nooit te hebben gewerkt als chauffeur. Hierop gewezen gaf u aan dat u dat nooit had gezegd (CGVS, p. 17).

U legde verder geen enkel document neer die uw beweerde tewerkstelling ook maar enigszins zou kunnen staven (CGVS, p. 11). Als verschoning hiervoor gaf u nogal stereotiep aan dat uw vader nadat de problemen startten alles zou hebben vernield (CGVS, p. 11). Vooreerst is het bijzonder vreemd dat uw vader alles zou vernielen, tot zelfs zijn eigen rijbewijs toe (CGVS, p. 17). Bovendien beweerde u ook dat uw vader een contract had afgesloten met het bedrijf waar hij voor werkte (CGVS, p. 10). Gevraagd of u dan ook navraag had gedaan bij hen om dergelijke bewijzen te verkrijgen gaf u aan dat dat niet het geval was omdat uw vader te oud zou zijn (CGVS, p. 11). Tijdens het invullen van de Vragenlijst van het CGVS werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Zo kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn asielrelaas zo goed mogelijk te staven. De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat u uw vader te oud zou zijn om die documenten te verzamelen (CGVS, p. 17), is dan ook weinig afdoend. Gelet op het feit dat u bijna heel uw leven in uw dorp woonde en er naar school ging (CGVS, p. 4, 9), kan verondersteld worden dat u in Pakistan over een sociaal netwerk beschikt die u zou kunnen helpen. Zo was het bijvoorbeeld geen probleem om uw identiteitskaart te laten opsturen door iemand uit het dorp (CGVS, p. 2). **Het lijkt er dan ook sterk op dat u weinig tot geen oprechte inspanningen hebt geleverd om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.**

Daar bijgevolg maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering als (assistent-)chauffeur te hebben gewerkt, komt logischerwijs ook de geloofwaardigheid van de problemen die u hierdoor zou hebben ondervonden in het gedrang. Echter de ongeloofwaardigheid zou ook blijken uit tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden die werden opgemerkt doorheen uw relaas. U verklaarde dat uw neef ontvoerd werd, maar u had geen idee wanneer dit moet gebeurd zijn. U kon het niet beter plaatsen dan twee jaar geleden, noch leek u goed op de hoogte te zijn hoe het gebeurde (CGVS, p. 19). Zo gaf u nogal summier mee dat men in een donkere auto hem was komen oppikken, maar dat u niet thuis was (CGVS, p. 19). Hoe dan ook, gevraagd wie uw neef eigenlijk had ontvoerd, gaf u aan dat het de Taliban was, maar dat u geen idee had wie die eigenlijk waren (CGVS, p. 19). Gevraagd of u het dan nooit zou proberen uitzoeken antwoordde u nogal ontwijkend dat u maar twee à drie telefoontjes had gekregen (CGVS, p. 20). U voegde daar ook nog aan toe dat u bespioneerd werd door mensen in het dorp, maar u had opnieuw geen idee wie dat eigenlijk zouden zijn (CGVS, p. 23). Een dergelijke desinteresse in uw problemen ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Ook werd u gevraagd wanneer u de eerste dreigtelefoontjes kreeg en gaf u aan dat dat een maand of twee maanden was nadat uw neef gekidnapt was (CGVS, p. 20). Vreemd genoeg had u bij de DVZ nog verklaard dat de dreigtelefoontjes daarvoor startten, en ze er zelfs mee dreigden een familielid te ontvoeren (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen, wijzigde u plots uw verklaringen en gaf u aan dat u voordien inderdaad ook de telefoontjes kreeg (CGVS, p. 20). Erop attent gemaakt dat u net iets anders had verklaard, herhaalde u gewoon uw eigen zin. Hoe dan ook, u had opnieuw geen enkel idee wie u aan de telefoon had, noch wist u wanneer u dergelijke telefoontjes had ontvangen (CGVS, p. 20, 21). Vervolgens verklaarde u ook dat u er niet in geslaagd was voldoende geld bij elkaar te rapen om uw neef vrij te krijgen (CGVS, p. 21). Nochtans had u bij de DVZ verklaard dat u **wél** het geld bijeen had gesprokkeld (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat u het probeerde uit te leggen, maar het niet lukte (CGVS, p. 21), hetgeen maar weinig afdoend is. **Tot slot legde u geen enkel document neer die uw problemen ook maar enigszins zouden kunnen staven.**

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u eveneens vermeldde dat u nog een jaar nadat uw neef werd ontvoerd zou blijven wonen in Pakistan (CGVS, p. 22). Toen u gevraagd werd waarom u nog zo lang zou wachten alvorens te vluchten, gaf u aan dat het niet gemakkelijk was om het land te verlaten (CGVS, p. 22). Het is echter bijzonder ongeloofwaardig dat u na dergelijke bedreigingen aan het adres van u en uw familie dan toch nog in uw dorp zou blijven wonen. **Dergelijke laattijdigheid doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.** De vaststelling dat uw familie trouwens nog steeds in uw dorp zou wonen (CGVS, p. 4) en nadien nooit meer zou worden bedreigd (CGVS, p. 22), doet eens te meer ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Het geheel van bovenstaande tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden ondermijnen compleet de geloofwaardigheid van uw relaas. De verschoningen die u voor dergelijke tegenstrijdigheden aanhaalt zijn dan ook niet afdoend. Het CGVS wijst er in dit geval op dat uw verklaringen bij de DVZ werden afgenomen door een tolk die taal Pashtu machtig was. U verklaarde zich na afloop van het interview akkoord met uw verklaringen en gaf tijdens het gehoor op het CGVS ook nog aan dat alles “Oké” was verlopen (CGVS, p. 2).

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat, via gegevens uit het dossier, uw profiel op Facebook (FB) werd teruggevonden en dit verder uw beweringen tegenspreekt. Zo is het bijzonder opmerkelijk dat u op het CGVS niet meer zou weten hoe u moest inloggen (CGVS, p. 8, 18), dit terwijl uit uw profiel valt op te maken dat u toch behoorlijk actief bent. Zo valt op dat u FB frequent gebruikt FB reeds in verschillende landen actief was (zie blauwe map). Dat u dan plots op het CGVS niet meer zou weten hoe u diende in te loggen, doet vermoeden dat u uw profiel liever niet kenbaar zou maken. Daarnaast is het opmerkelijk dat u ook zou beweren op Facebook zowel High School als College te hebben doorlopen in Pakistan, dit terwijl u liet uitschijnen laaggeschoold te zijn (CGVS, p. 9). Bovendien is het bijzonder vreemd dat u als woonplaats Istanbul zou opgeven terwijl u beweerde nooit elders te hebben gewoond (CGVS, p. 4). Nog opvallender is echter dat u ten aanzien van het CGVS beweerde anderhalve maand te hebben gereisd tussen Pakistan en België en u ongeveer in november 2015 in België aankwam (CGVS, p. 14). Het is dan ook bijzonder opvallend dat op uw profiel een foto werd teruggevonden die u reeds in **oktober en december 2014 in Turkije zou plaatsen** (zie blauwe map). Hierdoor rijst het vermoeden dat u Pakistan al veel eerder verlaten hebt dan u beweerde en u het CGVS liever geen zicht wenst te geven op uw eerdere verblijfplaatsen.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De identiteitskaart en enveloppe staven uw identiteit en herkomst hetgeen door het CGVS niet meteen betwist wordt. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, het zij het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. De overige documenten, zoals uw paspoort staft uw identiteit, hetgeen door het CGVS niet meteen betwist wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Er is sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan

van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten gevisieerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazaraminderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van

vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Ten eerste merkt het CGVS op dat er een zeer concreet vermoeden bestaat dat u uw werkelijke reisweg wil verhullen. Zo werd u teruggevonden op Facebook in Turkije, in een periode waarin u nog beweerde in Pakistan te verblijven. Hierdoor krijgt het CGVS geen zicht op het werkelijke ogenblik van vertrek uit Pakistan en uw reis naar Europa. Maar meer nog, daardoor krijgt het CGVS ook geen zicht op een eventueel verblijf elders in Pakistan of zelfs in een ander land buiten Pakistan waar u misschien een visum of verblijfsvergunning had. Aldus kan het CGVS zich geen duidelijk beeld vormen over uw precieze verblijfplaatsen in de laatste jaren voor uw asielaanvraag en eventuele verblijfsstatus aldaar.

Ten tweede, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, kan van u, hoe dan ook, redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt, moest u niet elders een verblijfsstatus hebben. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent, die toch een (basis-)opleiding heeft genoten in Pakistan en het Pashtu goed machtig is. Bovendien gaf u het CGVS geen duidelijk zicht op uw werkzaamheden of in Pakistan (of daarbuiten). Zo werd uw tewerkstelling als (assistent-)chauffeur reeds als ongeloofwaardig beoordeeld (zie supra) én werd u op FB teruggevonden in een naaiatelier, dit terwijl u beweerde nooit een beroep te hebben aangeleerd (CGVS, p. 26). Tot slot kan uit uw verklaringen ook worden afgeleid dat u, of uw familie wel degelijk toegang hadden tot de grote Pakistaanse steden. U verklaarde immers dat u samen met uw vader (om welke reden dan ook) regelmatig naar Peshawar trok en zelfs naar Kabul en Jalalabad in Afghanistan ging (CGVS, p. 5). Bovendien verklaarde u ook dat uw vader op regelmatige basis naar Islamabad en Karachi ging (CGVS, p. 6). Hieruit kan worden afgeleid dat u toch enigszins een band heeft met grootsteden in Pakistan. **Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.**

Het Commissariaat-generaal voegt ten slotte toe dat u tot de soennitische meerderheid van het land behoort (CGVS, p. 4) en geen politieke activiteiten uitoefent (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.3), waardoor men kan aannemen dat u zich zonder problemen elders in Pakistan kunt vestigen. Bovendien koesterde u in Pakistan enkel een vrees ten opzichte van de Taliban en werd die reeds als ongeloofwaardig beoordeeld. U had nooit eerder problemen met de Pakistaanse autoriteiten noch koesterde u een vrees ten opzichte ervan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker grondt vooreerst zijn beroep tegen de bestreden beslissing op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”. Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus beroept verzoeker zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en in een tweede middel op de schending van “*de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht*”. Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd wordt door eigenaardigheden die werden opgemerkt met betrekking tot uw tewerkstelling. Zo verklaarde u dat uw vader truckchauffeur was, u hem hierbij hielp en daardoor bedreigingen ontving aangezien jullie Amerikaanse goederen verscheepten (Gehoорverslag CGVS, d.d. 13 oktober 2016, p. 15, 24). **Uw kennis aangaande uw job kon echter geenszins overtuigen.** Zo verklaarde u dat u meestal goederen vanuit het buitenland vervoerde, maar slaagde u er niet ook maar één naam of voorbeeld te geven van producten die u zou hebben vervoerd. U slaagde er enkel in ‘olie’ te vermelden (CGVS, p. 10). De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat de containers gesloten waren (CGVS, p. 10), is dan ook weinig afdoend. Het is immers bijzonder [on]geloofwaardig dat u eigenlijk

nooit een idee zou hebben van hetgeen u over dergelijke grote afstanden vervoerde. Hoe dan ook, gevraagd wat er dan eigenlijk op de gesloten containers stond die u vervoerde en gaf u aan dat u ook hier geen idee van hebt (CGVS, p. 10). U verklaarde dat het in het Engels was en u dat niet kan lezen (CGVS, p. 10). Dat u echter geen enkele naam zou kunnen onthouden die u tijdens uw jarenlange dienst als assistent zou hebben gezien, is opnieuw weinig geloofwaardig. Ook op de vraag of u dan leveranciers kende voor wie u vervoerde, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven, noch had u enig idee hoe lang het bedrijf waarvoor u werkte reeds bestond (CGVS, p. 10-11). Verder verklaarde u bij de DVZ dat u goederen vervoerde van Karachi naar Afghanistan (Vragenlijst CGVS, d.d. 7 maart 2016, Vraag 3.5), terwijl u ten aanzien van het CGVS dan weer verklaarde enkel uit Peshawar te vertrekken (CGVS, p. 16). Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de DVZ nog had verklaard te werken als chauffeur en poetsers (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), terwijl u ten aanzien van het CGVS dan weer verklaarde nooit te hebben gewerkt als chauffeur. Hierop gewezen gaf u aan dat u dat nooit had gezegd (CGVS, p. 17).

U legde verder geen enkel document neer die uw beweerde tewerkstelling ook maar enigszins zou kunnen staven (CGVS, p. 11). Als verschoning hiervoor gaf u nogal stereotiep aan dat uw vader nadat de problemen startten alles zou hebben vernield (CGVS, p. 11). Vooreerst is het bijzonder vreemd dat uw vader alles zou vernielen, tot zelfs zijn eigen rijbewijs toe (CGVS, p. 17). Bovendien beweerde u ook dat uw vader een contract had afgesloten met het bedrijf waar hij voor werkte (CGVS, p. 10). Gevraagd of u dan ook navraag had gedaan bij hen om dergelijke bewijzen te verkrijgen gaf u aan dat dat niet het geval was omdat uw vader te oud zou zijn (CGVS, p. 11). Tijdens het invullen van de Vragenlijst van het CGVS werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Zo kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn asielrelaas zo goed mogelijk te staven. De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat u uw vader te oud zou zijn om die documenten te verzamelen (CGVS, p. 17), is dan ook weinig afdoend. Gelet op het feit dat u bijna heel uw leven in uw dorp woonde en er naar school ging (CGVS, p. 4, 9), kan verondersteld worden dat u in Pakistan over een sociaal netwerk beschikt die u zou kunnen helpen. Zo was het bijvoorbeeld geen probleem om uw identiteitskaart te laten opsturen door iemand uit het dorp (CGVS, p. 2). **Het lijkt er dan ook sterk op dat u weinig tot geen oprechte inspanningen hebt geleverd om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.**

Daar bijgevolg maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering als (assistent-)chauffeur te hebben gewerkt, komt logischerwijs ook de geloofwaardigheid van de problemen die u hierdoor zou hebben ondervonden in het gedrang. Echter de ongeloofwaardigheid zou ook blijken uit tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden die werden opgemerkt doorheen uw relaas. U verklaarde dat uw neef ontvoerd werd, maar u had geen idee wanneer dit moet gebeurd zijn. U kon het niet beter plaatsen dan twee jaar geleden, noch leek u goed op de hoogte te zijn hoe het gebeurde (CGVS, p. 19). Zo gaf u nogal summier mee dat men in een donkere auto hem was komen oppikken, maar dat u niet thuis was (CGVS, p. 19). Hoe dan ook, gevraagd wie uw neef eigenlijk had ontvoerd, gaf u aan dat het de Taliban was, maar dat u geen idee had wie die eigenlijk waren (CGVS, p. 19). Gevraagd of u het dan nooit zou proberen uitzoeken antwoordde u nogal ontwijkend dat u maar twee à drie telefoontjes had gekregen (CGVS, p. 20). U voegde daar ook nog aan toe dat u bespioneerd werd door mensen in het dorp, maar u had opnieuw geen idee wie dat eigenlijk zouden zijn (CGVS, p. 23). Een dergelijke desinteresse in uw problemen ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Ook werd u gevraagd wanneer u de eerste dreigtelefoontjes kreeg en gaf u aan dat dat een maand of twee maanden was nadat uw neef gekidnapt was (CGVS, p. 20). Vreemd genoeg had u bij de DVZ nog verklaard dat de dreigtelefoontjes daarvoor startten, en ze er zelfs mee dreigden een familielid te ontvoeren (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen, wijzigde u plots uw verklaringen en gaf u aan dat u voordien inderdaad ook de telefoontjes kreeg (CGVS, p. 20). Erop attent gemaakt dat u net iets anders had verklaard, herhaalde u gewoon uw eigen zin. Hoe dan ook, u had opnieuw geen enkel idee wie u aan de telefoon had, noch wist u wanneer u dergelijke telefoontjes had ontvangen (CGVS, p. 20, 21). Vervolgens verklaarde u ook dat u er niet in geslaagd was voldoende geld bij elkaar te rapen om uw neef vrij te krijgen (CGVS, p. 21). Nochtans had u bij de DVZ verklaard dat u wél het geld bijeen had gesprokkeld (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat u het probeerde uit te leggen, maar het niet lukte (CGVS, p. 21), hetgeen maar weinig afdoend is. **Tot slot legde u geen enkel document neer die uw problemen ook maar enigszins zouden kunnen staven.**

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u eveneens vermeldde dat u nog een jaar nadat uw neef werd ontvoerd zou blijven wonen in Pakistan (CGVS, p. 22). Toen u gevraagd werd waarom u nog zo lang zou wachten alvorens te vluchten, gaf u aan dat het niet gemakkelijk was om het land te verlaten (CGVS, p. 22). Het is echter bijzonder ongeloofwaardig dat u na dergelijke bedreigingen aan het adres van u en uw familie dan toch nog in uw dorp zou blijven wonen. **Dergelijke laattijdigheid doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.** De vaststelling dat uw familie trouwens nog steeds in uw dorp zou wonen (CGVS, p. 4) en nadien nooit meer zou worden bedreigd (CGVS, p. 22), doet eens te meer ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Het geheel van bovenstaande tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden ondermijnen compleet de geloofwaardigheid van uw relaas. De verschoningen die u voor dergelijke tegenstrijdigheden aanhaalt zijn dan ook niet afdoend. Het CGVS wijst er in dit geval op dat uw verklaringen bij de DVZ werden afgenomen door een tolk die taal Pashtu machtig was. U verklaarde zich na afloop van het interview akkoord met uw verklaringen en gaf tijdens het gehoor op het CGVS ook nog aan dat alles "Oké" was verlopen (CGVS, p. 2).

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat, via gegevens uit het dossier, uw profiel op Facebook (FB) werd teruggevonden en dit verder uw beweringen tegenspreekt. Zo is het bijzonder opmerkelijk dat u op het CGVS niet meer zou weten hoe u moest inloggen (CGVS, p. 8, 18), dit terwijl uit uw profiel valt op te maken dat u toch behoorlijk actief bent. Zo valt op dat u FB frequent gebruikt FB reeds in verschillende landen actief was (zie blauwe map). Dat u dan plots op het CGVS niet meer zou weten hoe u diende in te loggen, doet vermoeden dat u uw profiel liever niet kenbaar zou maken. Daarnaast is het opmerkelijk dat u ook zou beweren op Facebook zowel High School als College te hebben doorlopen in Pakistan, dit terwijl u liet uitschijnen laaggeschoold te zijn (CGVS, p. 9). Bovendien is het bijzonder vreemd dat u als woonplaats Istanbul zou opgeven terwijl u beweerde nooit elders te hebben gewoond (CGVS, p. 4). Nog opvallender is echter dat u ten aanzien van het CGVS beweerde anderhalve maand te hebben gereisd tussen Pakistan en België en u ongeveer in november 2015 in België aankwam (CGVS, p. 14). Het is dan ook bijzonder opvallend dat op uw profiel een foto werd teruggevonden die u reeds in (...) **december 2014 in Turkije zou plaatsen** (zie blauwe map). Hierdoor rijst het vermoeden dat u Pakistan al veel eerder verlaten hebt dan u beweerde en u het CGVS liever geen zicht wenst te geven op uw eerdere verblijfplaatsen.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De identiteitskaart en enveloppe staven uw identiteit en herkomst hetgeen door het CGVS niet meteen betwist wordt. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, het zij het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. De overige documenten, zoals uw paspoort staft uw identiteit, hetgeen door het CGVS niet meteen betwist wordt."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus het volgende uiteen:

"1. Eerste middel

Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Schending van het artikel 1.2 van de Vluchtelingenconventie volgens hetwelk "een vluchteling elke persoon is die [...] uit gegronde vrees voor vervolgen wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land

waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen [...]”.

Volgens gezaghebbende auteur wijst het element vrees naar "de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling. Deze duidt op een bewustzijn van het risico van vervolging in geval van terugkeer". Wat de gegrondheid van de vrees betreft, volstaat het dat "de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging".

Ten aanzien van de vervolgende partij, "kunnen twee groepen worden onderscheiden, zijnde de overheden van het land van herkomst enerzijds, en andere inwoners anderzijds. Er is sprake van vervolging door inwoners indien de daders van de vervolging direct of indirect door de overheid worden geleid en/of gesteund, in dat geval, zal de nationale bescherming ontbreken"¹.

In casu, blijkt uit huidig geschil dat verzoeker, zijn persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt heeft.

De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Pakistan vermoord te worden door de taliban wegens de vervoering, samen met zijn vader, van Amerikaanse goederen van Peshawar naar verschillende plaatsen in zowel Pakistan als Afghanistan.

In Pakistan blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker en zijn familie door de taliban als verraders worden beschouwd wegens hun bij stand aan de Amerikanen. Hierdoor hangt de doodstraf in hoofde van verzoeker. Gezien voornoemde bij stand werd zijn neef, Waqar, door de taliban ontvoerd en tót op heden is er geen informatie omtrent zijn neef.

Gezien de gruwelijke daden van taliban in zijn wijk, heeft verzoeker gekozen om te ontsnappen teneinde internationale bescherming in België te zoeken.

Aan de hand van zijn coherente verklaring bij het CGVS heeft verzoeker ontegensprekelijk aangetoond dat zijn leven in gevaar is naar aanleiding van het dreigement van taliban.

Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging². In dit opzicht zijn de verklaringen van verzoeker coherent en voldoende worden gesteund.

Gezien het nakende gevaar waarmee verzoeker werd geconfronteerd en het feit dat verzoeker een doelwit van taliban geworden is, had verzoeker geen ander keuze dan te vluchten.

Terecht vreest verzoeker voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien verzoeker aldaar op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten niet kan rekenen.

In Pakistan heeft verzoeker geen intern vluchtalternatief meer. Verzoeker kan op bescherming van zijn gezin niet rekenen aangezien zij familie machteloos geworden is.

Verzoeker kan maar besluiten dat hij aannemelijk gemaakt heeft dat hij een doelwit is van taliban en dat hij op een gegrond vrees kan beroepen in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet.

2. Tweede middel

Schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht.

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd”. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn.

*De formele motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven. Bovendien moeten de juridische en feitelijke overwegingen afdoende worden gemotiveerd*³.

Gezaghebbende auteurs zijn van mening dat indien de formele motiveringsplicht wordt geschonden, kan dit door het bestuur worden rechtgezet door in een nieuwe beslissing de motieven uitdrukkelijk te vermelden. De beslissing kan bijgevolg worden overgedaan.

*Dit is evenwel niet mogelijk indien de beslissing inhoudelijk of materieel niet deugdelijk is gemotiveerd*⁴.

In casu, heeft de Commissaris-generaal de motivering van de bestreden beslissing tót weigering van de asielaanvraag zich beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen.

Het is duidelijk dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Verzoeker verloopt de argumenten van de bestreden beslissing die hierna worden weerlegd.

Ten eerste verwerpt de bestreden beslissing de asielaanvraag van verzoeker omwille van het feit dat, volgens de bestreden beslissing, geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker kan gehecht worden.

Volgens de bestreden beslissing “zo moet vooreerst worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd wordt door eigenaardigheden die werden opgemerkt met betrekking tot uw tewerkstelling (...) uw kennis aangaande uw job kon echter geenszins overtuigen. Zo verklaarde u dat u meestal goederen vanuit het buitenland vervoerde, maar slaagde u er niet ook maar één naam of voorbeeld te geven van producten die u zou hebben vervoerd (...) ook op de vraag of u dan leveranciers kende voor wie u vervoerde, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven, noch had u enig idee hoe lang het bedrijf waarvoor u werkte reeds bestond.”

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat elke asielaanvraag individueel dient geanalyseerd te worden rekening houdend met de persoonlijke ervaring van de asielzoeker.

Meer nog wijst verzoeker erop dat de redeneren van de bestreden beslissing in strijd is met voormelde normen aangezien de tegenstrever geen rekening willen houden met de omstandigheden binnen hetwelk verzoeker gewerkt heeft.

In het kader van zijn tewerkstelling in Pakistan, heeft verzoeker als een assistent bij zijn vader gewerkt, zijnde verlening van elementaire bijstand aan zijn vader die verantwoordelijk is voor de verscheping van Amerikaanse goederen van Pakistan naar Afghanistan.

In zijn hoedanigheid van helper aan zijn vader, heeft verzoeker geen toegang tot logistieke informatie omtrent de inhoud van containers die van Pakistan naar Afghanistan werden gevoerd. De containers werden gesloten en de vervoerders hebben geen toegang tot de inhoud ervan. Hun opdracht bestaat erin om de containers op te halen en aan de Amerikaanse troepen in Afghanistan af te leveren.

In dit opzicht schendt de bestreden beslissing voormelde normen door foutieve te stellen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is wegens gebrek aan kennis omtrent zijn tewerkstelling. De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoeker een louter helper van zijn vader is die geen toegang tot logistieke informatie omtrent gevoerde goederen heeft.

Ten tweede is de bestreden beslissing ten onrechte van mening dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is omwille van het feit dat verzoeker geen documenten ter staving van zijn tewerkstelling heeft.

Zo beweert de bestreden beslissing dat “u legde verder geen enkel document neer die uw beweerdde tewerkstelling ook maar enigszins zou kunnen staven.”

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing een essentieel element uit de ogen verloren heeft. Zijnde, het feit dat verzoeker geen document ter staving van zijn tewerkstelling heeft, brengt de

geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet in het gedrang in de maat dat verzoeker coherent informatie omtrent zijn tewerkstelling tijdens zijn gehoor bij het CGVS weergegeven heeft.

Zo heeft verzoeker relevante informatie omtrent zijn tewerkstelling bij zijn vader weergegeven, alwaar ontegensprekelijk blijkt dat hij degelijk bij zijn vader werd tewerkgesteld in het kader van de vervoering van goederen voor de Amerikanen.

Meer nog, gezien de nakende dreiging van taliban, in hoofde van verzoeker en zijn vader, heeft deze laatste niet veel keuze dan relevant bewijs van hun werkzaamheden te vernietigen, dit uit vrees voor een huiszoeking door taliban. Verzoeker is van mening dat bij een huiszoeking door taliban, riskeert zijn familie de dood indien bewijsmaterialen omtrent hun werkzaamheden in de handen van taliban zullen vallen.

Ten derde, is de Commissaris-generaal ten onrechte van mening dat verzoeker niet in aanmerking voor internationale bescherming komt wegens tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden in zijn relaas, waaronder de ontvoering van zijn neef, de dreigtelefoon van taliban en informatie uit zijn profiel op Facebook.

Uit een bloemlezen van zijn gehoorverslag stelt Uw Raad vast dat verzoeker coherent en ontegensprekelijk antwoord op voormelde onderwerpen gegeven heeft, waaronder informatie omtrent de ontvoerders van zijn neef, zijnde de taliban. Verzoeker heeft eveneens voornoemde ontvoering in te tijd gesitueerd aangezien hij, tijdens de ontvoering, thuis niet was. Het lijkt logisch dat als verzoeker op transport-reis met zijn vader was, hij niet in staat zou zijn om alle omstandigheden omtrent de ontvoering van zijn neef weer te geven.

Wat zijn profiel op Facebook betreft, stelt verzoeker vast deze laatste geen objectieve bron van informatie om zijn verblijfsplaats en studieniveau vast te stellen, dit in tegenstelling tot de bewering van de bestreden beslissing.

Verzoeker komt tot de vaststelling dat de beweringen van de bestreden beslissing niet aannemelijk zijn en dat zijn asielrelaas geloofwaardig is.

Verzoeker kan allen maar vaststellen dat de bestreden beslissing niet geslaagd heeft de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in het gedrang te brengen, zodat hij in aanmerking voor de vluchtelingenstatus komt'

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

In dezen wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren. Zo werd hierin vastgesteld dat (i) hij zijn voorgehouden tewerkstelling als (assistent-)chauffeur in dienst van zijn vader niet aannemelijk maakt; (ii) hij geen enkel document neerlegde dat zijn deze tewerkstelling ook maar enigszins zou kunnen staven; (iii) bijgevolg ook de geloofwaardigheid van de problemen die hij hierdoor zou hebben ondervonden in het gedrang komt; (iv) de geloofwaardigheid van voormelde problemen ook blijkt uit verschillende tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden die konden worden opgemerkt in zijn relaas; (v) hij geen enkel document neerlegde dat de voorgehouden problemen ook maar enigszins zou kunnen staven; (vi) aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees bijkomend afbreuk wordt gedaan door de vaststelling dat hij nog een jaar nadat zijn neef werd ontvoerd in Pakistan bleef wonen en zijn familie sindsdien in het dorp is blijven wonen zonder nog te zijn bedreigd; (vi) verzoekers profiel op Facebook zijn beweringen tegenspreekt.

Uit verzoekers hoger weergegeven betoog blijkt dat hij geen afdoende argumenten aanbrengt die hier alsnog een ander licht op kunnen werpen, maar dat hij zich louter beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat verzoeker in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt. Aan de cumulatieve voorwaarden vermeld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet is *in casu* niet voldaan, zodat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit het noordwesten van Pakistan en erkent op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat deze regio geteisterd wordt door een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat weliswaar zeer lokaal van aard is.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er evenwel geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

2.7. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Volgens de informatie opgenomen in het administratief dossier is de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt in bepaalde regio's, maar geldt dit niet voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in een van de grote Pakistaanse steden gelegen in

provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: "(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent, die toch een (basis-)opleiding heeft genoten in Pakistan en het Pashtu goed machtig is. Bovendien gaf u het CGVS geen duidelijk zicht op uw werkzaamheden of in Pakistan (of daarbuiten). Zo werd uw tewerkstelling als (assistent-)chauffeur reeds als ongeloofwaardig beoordeeld (zie supra) én werd u op FB teruggevonden in een naaiatelier, dit terwijl u beweerde nooit een beroep te hebben aangeleerd (CGVS, p. 26). Tot slot kan uit uw verklaringen ook worden afgeleid dat u, of uw familie wel degelijk toegang hadden tot de grote Pakistaanse steden. U verklaarde immers dat u samen met uw vader (om welke reden dan ook) regelmatig naar Peshawar trok en zelfs naar Kabul en Jalalabad in Afghanistan ging (CGVS, p. 5). Bovendien verklaarde u ook dat uw vader op regelmatige basis naar Islamabad en Karachi ging (CGVS, p. 6). Hieruit kan worden afgeleid dat u toch enigszins een band heeft met grootsteden in Pakistan. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Het Commissariaat-generaal voegt ten slotte toe dat u tot de soennitische meerderheid van het land behoort (CGVS, p. 4) en geen politieke activiteiten uitoefent (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.3), waardoor men kan aannemen dat u zich zonder problemen elders in Pakistan kunt vestigen. Bovendien koesterde u in Pakistan enkel een vrees ten opzichte van de Taliban en werd die reeds als ongeloofwaardig beoordeeld. U had nooit eerder problemen met de Pakistaanse autoriteiten noch koesterde u een vrees ten opzichte ervan. (...)"

Wat betreft de veiligheidssituatie in Pakistan, blijkt uit een recente analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan (EASO COI Report "Pakistan. Security Situation" van juli 2016, aanwezig in het administratief dossier) dat hoewel de situatie in de provincies Khyber-Pakhtunkhwa, Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal 'targeted killings', als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi is geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten geïspireerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te

schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en 'extrajudicial killings' van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazaraminderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Een grondige analyse van de beschikbare informatie leidt tot de conclusie dat er in de provincies Khyber-Pakhtunkhwa, Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij zijn afkomst uit het noordwesten van Pakistan heeft aangetoond en "*dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in zijn regio van afkomst toenemend van aard is*". Verzoeker stelt slechts in algemene zin dat uit het administratief dossier blijkt dat hij in Pakistan niet over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt om zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst te onttrekken. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie aanwezig in het administratief dossier waarop bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in het vestigingsalternatief is gebaseerd niet correct of actueel zou zijn. Hij gaat bovendien niet in op de redenen waarom van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich er vestigt. Derhalve kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou hebben nagelaten een behoorlijk onderzoek te doen naar de vraag of verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in zijn land van herkomst.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek over te maken. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF